

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

MORAL POLITICA.

QUANTAS vegadas al véure 'l pago que dona l' mon als homes que han comés alguna picardia, hi pensat:—L' humanitat no es dolenta, desde 'l moment que té consciencia; y té consciencia desde 'l moment que la majoria dels homes al véure á un malvat, giran la cara per abrumarlo y avergonyirlo, ab aquella mostra de despreci!

¿Qui s' atreviria á estrenyer la mà de un criminal?

¿Qui s' atreviria á sostenir relacions ab un falsari?

¿Qui s' atreviria á crubar una paraula ab un lladre, ab un assesi ab algun de aquests sers abjectes que han hagut de tenir relacions ab la justicia, deixant l' honra entre 'l paper d' ofici d' una causa criminal?

¡Oh, ningú que s' estimi! La deshonra es com taca d' oli: si un hom s' hi frega, s'embruta.

Y no obstant, tant primorosos, tant exigents com som, tractantse dels individus, quan arribem á las colectivitats, per un contra-sentit que no 's comprén ni s' explica, no mirém tant prim.

Un crim individual nos excita 'ls nérvis. Un crim colectiu devegadas nos admira, y 'ns entusiasma.

Quant més grós es l' escándol, més gran es lo simuló.

L' historia nos presenta una série de tipos de totas las edats, de totas las épocas, ab corona de llorer y manto de púrpora, que no han fet més que invadir pobles estranys, passarlos á sanch y á foch, robarlos, assassinarlos, esclavizarlos y embrutirlos. Als autors de aquests inmensos crims, la historia 'ls diu *héroses* y consigna 'ls seus noms en las sévas páginas inmortalas, per admiració y exemple de las generacions futuras.

¡Vaya uns exemples! Tractin de imitarlos; pero en lo terreno individual... fassin com ells, fiquintse á la casa del vehi, espanyin una calaixera, y si 'l vehi crida ó 's disposa á atacarlos, dónguini una ganivetada... ja veurán lo que 'ls succeheix!...

En cambi, quan Alemania parla de la Alsácia y la Lorena, diu:—En sustancia ¿qué hi fet? Me las hi *anexionadas*.

Y quan Inglaterra parla d' Egipte, exclama:—Hi establert un *protectorat*.

Y 'l mon enter que s' escandalisa devant de un afana-rellotjes, quan parla de Alemania, diu:—¡Quina nació més fortal!—Y quan parla de Inglaterra, exclama:—¡Quina nació més poderosal!...

¡Aixís es la moral internacional!

¿Y la moral política?

Si tenen tractes ab un home y aquest los hi fá una promesa, y l' endemá 'ls la nega de barra á barra, ¿tornarán á mirarli may més la cara?

De segur que no.

—Es un home informal... es un home indigne, no hi vull tractes, dirán, y tindrán rahó.

Donchs dongan una mirada al camp de la política, y per poch que mirin, veurán que 'ls informals, los que prometen y faltan descaradament á sas promesas, son los que posan arrels més fondas, y 'ls que duhen lo tupé més dret.

Mentres son á l' oposició combaten desesperadament una política, l' analisan per tots costats y demostren com tres y tres fan sis, que aquella política es detestable, funesta, contrária á la rahó, á la justicia y á la conveniencia... Donchs bé; tant y tant s' explican que l' endemá puján al poder, y fan exactament la mateixa política que condemnavan, usan los mateixos procediments, y aplican las mateixas lleys.

—Pero senyors, aquesta política no es de vostés... aquesta política ja té amo... Aixó es un robo...

—¿Y qué? diuhen ells ab la boca plena. Y després, quan s' han empassat la bocada, exclaman:—¡Que veji de callar, ó sino l' hi rompém una costella!

Y 'l país calla, paga, ó 's deixa embargar.

Jo conech un diputat, home molt respectable y molt considerat per la séva posició social y pel seu talent. Encare que fusionista, no se l' hi poden negar las qualitats que l' adornan.

Es home de lleys. A l' Universitat vá guanyarse 'l grau de juriconsult y al Foro s' ha guanyat una reputació tant legitima com envejable.

Fins aquí com á home; are com á polítich no 'n parlém.

Ell habia sigut sempre enemich de la situació que are governa; pero vá veure que aquí no sortian més diputats que 'ls que 'l govern volia, y vá ferse del govern.

¿Es una baixesa? Donchs espérinse qu' encare no hi acabat.

L' elecció la tenia malament; tothom l' hi donava mals informes dels pobles del districte; tothom méns lo Gobernador de la provincia... Aquest cridava als arcaldes, y devant del candidat los amenassava... Los arcaldes sortian del despaig del governador ab las orelles caygudas, y prometent donar tots los vots al candidat oficial.

Aixó es una cosa semblant al sistema de «dinés ó la vida» que s' emp'ea per las carreteras, ¿veritat? Donchs espérinse qu' encare no n' hi ha prou.

Vingué l' elecció y 'l candidat guanyá la majoria de las mesas. Per supuesto, fins los morts havian firmat las cédulas de interventors.

¿Aixó es una falsificació de firmas? . Bueno, si; pero encare hi ha més.

Un poble, sobre tot, treballava desesperadament contra 'l protegit del Gobernador, y ab los vots de

aquest poble, units á alguns altres, n' hi havia prou per tirarli l' elecció á terra.

No hi ha qu' espantarse: se crida als interventors dels pobles rebeldes; baix terribles amenassas se 'ls obliga á firmar las actas en blanch; las firman, perque tots tenen familia, y ningú vol compromisos ni disgustos, y la minoria del candidat oficial se converteix en majoria.

¡Aixó es un robó indecent! ¿veritat? Donchs encare falta l' últim detall.

Los interventors de aquell poble tant decidit, no van volerse rendir. L' oposició era tant gran en la localitat que si arriban á ser débils, havian d' emigrar del poble. A aquets no se 'ls vá cridar sisquera. Pero 'l dia del escrutini general, mentres se dirigian en tartana, á la capital del districte, ¡barrabúml!.. són un trabucasso, y deuen ó dotze mal-carats, saltan de un marge, y 's tiran á sobre dels interventors, y 'ls roban l' acta.

Ab aquest procediment, lo candidat oficial vá tenir tots los vots.

Y avuy se séu al Congrés, es considerat y respectat, tothom lo té per un gran home, per un home pur, per un home honrat.. tant es aixís, que tinch entés que fins pensan nombrarlo individuo de la comissió que ha de revisar lo Códich Penal.

—Escóiti, l' hi preguntava aquest dia: á un infelís que robí una pesseta per anar á dinar, ¿quina pena l' hi posará 'l nou Códich?

—Déu anys de presiri 'm vá respondre.

—¿Y al que robí un' acta de diputat?

—De aquest lo Códich no 'n parlará; pero de fet, si vóta sempre á favor del govern, á la primera crisis que 's presenti, se 'l nombrará ministre de Gracia y Justicia.

Trist es tenir que confesarho: aquesta es encare, avuy per avuy, la *moral política*.

P. K.

CARNAVAL.

LEGRARSE, alegrémnos, alegrévus' que s' alegri tothom!

Ja 'l Carnaval, ab lo seu vestit de *tuti colorí* y la vareta guarnida de cascabels, s' ha llensat al carré pera recordarnos que al món encara hi ha humor, y fernos olvidar que á la butxaca ja no hi ha quartos.

Pero... bèn mirat ¿no es la vida un perpétuo Carnaval? ¿No 's véuhen cada dia farsas y moixigangas, y gent que van disfressats ab vestits que no 'ls corresponen, y personas que de la pell de la cara ne fan una careta més groixuda que las parets de Llotja?

¡Qué diable! No 'ns hi capfiquém. ¿No ha arribat lo Carnava? Donchs seguim la corrent general: fem gresca y deixémnos de filosofias.

A l' arena política s' está celebrant la gran bromada del sigle.

En Sagasta, ab la canya á la mà, fa la figuereta als bordegassos de la esquerra dinástica.

Tots brincan, tots saltan, pero ningú hi arriba y don Práxedes, bellugant la canya ab un garbo sorprendent, s'hi parteix de riure fent l'ullet á n' en Martínez Campos.

De sopte en Serrano, ajudat per en Martos que l'hi fá esqueneta, allarga la mà y arreplega l'extrém del cordill.

—¡Aleluya! crida tota la esquerra: la partida es nostra; vinga lo poder.

—Alto, respon en Sagasta rihent més que may: aixó qu'heu agafat no és 'l poder.

—Donchs qu'és?

—Una figa seca.

Passém á un altre terren: un magatsém de caretas y trajos per disfressarse.

Un comprador:

—¡Veyam si t'he un vestit á propòsit!

—¿Cóm lo voi?

—De dos colors: vert y blau.

—¿Qué més?

—Un barret que al un costat digui 69 y al altre 76.

—¿De qué 's vol disfressar?

—De demócrata dinástich.

Un altre comprador, persona respectable, que per més senyas fins ha fundat algun banch:

—Dónguim una careta.

—¿De quinas?

—¡Que sè jo! Una careta usual, aixís... que aparen-tès un home honrat.

Un altre comprador, carlista furibundo:

—¡Una careta!

—Tingui aquesta, próbissela. ¡Ah, ja! Molt bè, se l'hi ajusta perfectament á la cara: sembla enmotllada ab vosté mateix. És una careta de hiena.

Un altre comprador:

—¡Una careta de mort!

—¿Qué 's vol disfressar de calavera?

—No senyor: d' elector ministerial.

Escenas d' aquestos días.

Per la Rambla:

Un matrimoni jóve 's passeja ple de satisfacció, precedit de dos nens de tres y quatre anys; 'l un vá vestit de conde, l' altre de general.

Al arribar davant del Liceo los nens, se paran.

Lo conde, plorant:—¡Ji, ji, ji...!

La mamá:—¿Qué tens, fill mèu?

—¡Vull fer pipí!

Lo general, xisclant com un badell:—¡Uy, uy, uy!

La mamá:—Y ara, nen, ¿qué 't passa?

—¡Aquell gos me volia mossegar!

Un que s' ho mira, movent lo cap ab amargura!

—¡No hem d' anar malament á Espanya, ab aquesta aristocràcia y aquestos generals!

En lo restaurant del Circo:

Un jovenet dels de la primera volada acaba de fer una conquesta, que per cap concepte vol destapar-se la cara, si be l' hi permet certas *atrevidencias*.

Després de un rigodon han pujat á sopar.

La mascareta s' ha atracat de debó, menjant per vuyt y bebent per setze. Lo jove paga, y conversant y gatejant, entussiasmat pel vi, no pot contenir-se més y exigeix á la conquesta que 's tregui la careta.

Negativa seca y rodona.

—¡Te la treurás!

—¡No me la treurél!

—¿No? Donchs... mira.

Grapada á la cara y la màscara per terra.

¡Horror! En lloch d' una carona angelical y picaresca apareix la fisonomia d' un home d' uns quaranta anys, ab bigoti y tot.

—¡Tunante, insolent... m' heu enganyat!

—¡Calléu, per favor! Soch un mestre d' estudi: fa vint mesos que no cobro, y he aprofitat aquesta nit pera sopar una mica bè.

En una saleta d' una casa decenta.

La senyora:—Mira, Joanet, han dut lo conte del sastre.

Lo senyor:—Bè, que s' esperi una semana: ara no tinch diners.

—Y 'l conte del sabater.

—¡Qué 's grillí!

—Y 'l de la modista.

—¡Que 's reventi!... ¡Oh, y ara que hi penso! Envia la minyona á qualsevol cotxeria á llogar una carretel-la per anar diumenje á la *rúa*: digali que siga de dos caballs.

—¡Ay, qu' estich contenta, Joanet! ¡Cóm lluhirém!

—Si, dona, si, ¡viva la broma!

Y que haya un inglés más ¿qué importa al mundo?

FANTÁSTICH.

CONTINUAN corrent rumors per Fransa de que 'ls monárquichs conspiran.

Que la República no perdi la serenitat, qu' estiga amatenta y vigilant, y 'ls monárquichs que conspirin tant com vulgan.

En últim extrem *conspiran* á la seva perdició.

Lo nou president de la Diputació Provincial ha visitat las casas de beneficencia.

Molt bè fet.

Aixís no podrá dirse que 'ls fusionistas no 's recordin de nosaltres.

Los de Madrid nos empobreixen, y 'ls de Barcelona 'ns preparan hospedatje al Hospici.

Los legitimistas francesos han inventat un punyal de nou sistema.

Tè tota la forma de Sant-Cristo; pero pot desenvainarse y surt una fulla molt afilada, servint l'extrém superior de la creu de punyo, y 'ls dos brassos de la creu de guardas.

Ab tan útil instrument, pensan los legitimistas desferse devotament dels seus adversaris y practicar la santa religió.

Jesucrist vá donar la sanch per redimir al próxim, y ells volen derramar la sanch del próxim per pujar més facilment al candelero.

En Serrano, en un tech que ván oferirli, veyent la manera com l' esquerra 's desgavella, digué:

—«En aquest país lo més difícil es *sumar*».

Verdaderament, aquí entrém sempre per la finestra, y avants de aprendre de *sumar*, apreném de *dividir*.

Los partits se divideixen y 'l govern divideix al país.

Ha entrat de inspector de ordre públich en la provincia de Barcelona, un tal Ramon Valls, cabecilla carlista de l' última guerra.

Fins ab aixó 'ls sagastins volen semblarse als conservadors.

Uns y altres halagan á las honradas masses, y uns y altres donan turró als cabecillas.

Desitjém que 'ls cabecillas donguin escapularis als sagastins.

Mayet, l' aeronauta tan admirat del públich de Barcelona, ha tingut á Madrid una fi molt desgraciada.

Baixava ab lo seu globo, y topant ab un terrat, s' apoyá ab aquest, perdé l' equilibri y caygué sobre la brana de un balcó y de allí sobre l' empedrat, quedant mort en l' acte.

¡Pobre home!

En Sagasta, en Martínez Campos y altres polítichs per l' istil que s' enfilan y pujan amunt, perque son inflats com los globos, tenen una advertencia ab la desgracia de 'n Mayet.

En política lo difícil no es pujar.

Lo difícil en política es baixar sense estrellarse.

Sembla que 'l govern tracta de adquirir lo palacio de Vista-Alegre que ha deixat lo marqués de Salamanca, ab l' intent de destinarlo á hospital de incurables.

De aquesta, los fusionistas quan caigan del poder ja sabrán ahont refugiarse.

Perque 'ls fusionistas son dels que no tenen cura.

Martínez Campos está á punt d' emprendre un viatge á Viena en companyia de don Alfonso, recién-nombrat coronel de un regiment austriach.

Lo general desitja fer aquest viatge—ho sè de bona tinta—¿may dirian perquè?

Per atiparse de pá de Viena.

¡Santa ignocencia!

No obstant, quan lo vegi l' Emperador de Austria, fins tinch por de que se 'l quedí.

Martínez Campos es l' inventor de una táctica nova... En Moltke, en Manteuffeld ¿qué son al costat d' ell, més que nens de teta?...

Quan veji las maniobras dels exercits estrangers, dirá:—Vaja, deséuvos... tot aixó es antiquat... Jo m' empenyo á rendir á l' exercit més fort del mon sense disparar un tiro.

—Si, ¿cóm?

—Tirantlos un grapat de dobles de cinch duros á l' aranya estira-cabells. No hi ha exercit que ho resisteixi.

Hi ha quatre districtes vacants, y per telégrafo s' anuncia que tots quatre serán concedits á altres tantos amichs del senyor Martos.

De manera qu' en Martos y 'ls quatre amichs serán quatre soldats y un cabo.

Per montar la guardia... sempre á una honesta distancia de la monarquia.

Per supuesto... O millor dit: *Presupuesto*.

En la librería de 'n Lopez, y per dos ralets no més, hi trobaran la aplaudida parodia *Lo bram del Ruch*, original del senyor Codolosa y estrenada ab éxit en lo *Teatro del Tivoli*.

Ja ho veuen: una cosa bè barata y bè distreta.

Los nostres lectors que acostuman á favorirnos ab las sevas cartas, haurán d' esperarse á la semana entrant per tenir una resposta.

L' encarregat de contestarlas se 'n ha anat a Valls, á l' inauguració del carril.

A l' hora d' entrar aquest número en máquina encare no ha tornat.

Jo crech que per allá hi haurá trobat á alguna de aquellas xicotas tant macas que hi ha al Camp de Tarragona... y naturalment, l' hi haurá escapat lo tren.

DISFRESSAS POLÍTICAS.

Lector mèu: donam lo bras y voltant pels carrerons t' ensenyaré uns mascarons; veyám si 'ls coneixerás.

¿Veus aquest? La seva historia es de las més pintorescas, n' ha fet bastantas de frescas y altres de trista memoria.

Si es que t' talent ó nó,

no es fácil d' averiguar:

lo cas es que sempre está á la vora del turró.

L' únich pensament qu' ell dú

es surá en la escena pública,

ja presidint la república,

ja sent general madú.

Ara 's trobava aburrit,

y com no l' hi dolen passos,

entre surgits y pedassos

s' ha arreglat un nou partit.

La cosa no l' hi ha marxat

massa bè, pero ell no 's dona.

¿Sabs qui es aquesta persona?

—¿Lo duch de la To...?—Encertat!

¿Veus aquell? Fa quatre dias

era casi un pobre diable:

ara es un home notable

que sols se tracta ab *ussias*.

Dú tres entorxats al bras,

es noble y t' alguna creu,

y á pesar d' aixó no hi ven

dos dits més enllá del nas.

Los aixerits canovistas,

quan no van necessitarlo,

sense embuts van despatxarlo

regalantlo als fusionistas.

Ell es l' omnipotent ganxo

hont en Sagasta 's sosté,

per poderse agafar bè

al ministeri y al ranxo.

No obra la boca, no 's mou

que no armi un sacramental.

¿Sabs qui es aquest general?

—¿Es en Martínez Cam...?—Prou!

Guayta aquest. ¿Qué serio 's posa

mirant á cada costat,

tot formalot y tibet

com si fos alguna cosa!

Se conta que aquest misteri

y aquesta importancia, vè

de que l' home es qui sosté

la vida del ministeri.

Furgant y fent lo cap viu,

ha lograt organisa

un grupo al Congrés, que fa

tot lo que 'l jefe l' hi diu.

A espallas d' ell es un papo

que t' pes y que intimida,

malgastant la seva vida

gallejant y fent lo guapo.

S' atura allá... guayta aquí....

pero al fi no fá res més.

Vaja, ¿no coneixes qui es?

—¿Es en Navarro Ro...?—¡Sil!

Mira aquest altre. La fatxa

ja la fá d' home prudent:

es d' aquells qu' embarcan gent

y ells se quedan á la platja.

Ja pots mirar, ja pots dí,

may l' hi veurás l' intenció:

tant aviat te diu que nó,

com te contesta que sí.

Ab una barra disforme,

es de la dreta y l' esquerra,

y predica pau y guerra

segons y com y conforme.

Dintre 'l seu cervell anárquich

no s' hi trova res en clá:

al vespre es republica
y al endemà ja es monàrquic.
Sa eloqüència dona gust,
pero el fondo es un romanso.
Lo coneixes á aquest manso?
—¿Es en Cristino Mar...?—Just!

Vè l' últim. Miratel bè
que 's lo gran rey de la broma:
en ta vida has vist un home
mès tranquil y trapassè.
Dotat d' una gran bocassa,
en prometre es decidit;
pero en cumplir lo que ha dit
ja hi va un xich mès ab catxassa.
No s' atolondra per re:
mentres tant qu' ell manar puga,
ni mènes se l' hi belluga
la punta del seu tupé.
Sense guia y sense nort
y ab una calma qu' encisa,
tè per única divisa:
«Embolica que fa fort.»
Ara es l' amo: mana, gasta,
erida, fa algun discursèt,
y 'ns consola á cops de fuet.
¿No sabs quí es?—¿En Sa...?—Basta!

C. GUMÀ.

Los polítichs de Madrid s' entretenen con-
tant rondallas.

Veus' aquí l' última, dedicada al de-
mòcrata sagastí senyor Romero Giron,
que ha fet riure molt als habituals con-
currents del saló de Conferències.

«Hi havia una vegada un corral de
gallinas, en lo qual, pèls vols de Nadal ván deixarhi
anar un gall d' indi.

«Las gallinas no 's creyan que hi hagués al mon
mès que gallinas, aixís es que contemplavan plenas d'
extranyesa al gall d' indi, estarrufantse y feut lo vano.

«¿Qui déu ser aquest fulano? se preguntavan. ¿Qué
es lo que vindrà á fer aquí entre nosaltras?...

Y 'l gall d' indi 's passejava, ab lo moch mès ver-
mell que may y ab las plomas cada cop mès estarru-
fadas. Las gallinas, quan ell s' acostava, fugian plenas
de por.

Per últim lo gall vejé la cassola, y 's posá á menjar.
Una gallina se 'n adoná y reunint á totes las demés,
digué:

«No tinguéu por: aquella bestia es inofensiva,
menja sagó 'l mateix que nosaltras.»

Aixís, lo senyor Romero Giron, entre las gallinas fu-
sionistas.

Tothom se 'l mirava ab gran respecte, tothom se
creya que faria y que diria...

Pero se 'n ha anat de dret á dret cap á la cassola del
sagó.

Se creya tothom que seria demòcrata, y ha sortit
gall d' indi.

Lo Papa s' entreté nomenant Condes y Marquesos.
Com que 'ls sants en aquests temps escassejan, nom-
bra nobles.

Un dels títols recienment creats, ha caygut á Cata-
lunya. ¿No saben quin títol es?

Lo de marques del... Pinyol.

Temps á venir los descendents dels nous marquesos,
podrán dir:

—Lo nostre arbre de familia no procedeix de un
plansó, sinó de un pinyol.

Ha vingut á Barcelona un tal senyor Ternero, neo
de Madrid, y enemich de 'n Nocedal.

Sembla que aquest senyor Ternero vá anarse 'n de
dret á dret cap á la Joventut catòlica, y que en aque-
lla santa casa vá haverhi una verdadera corrida ab
acompanyament de picas, banderillas y cornadas.

Resultat: que 'l senyor Ternero vá fer moltes des-
gracias.

Ab aquestas hassanyas, no hi ha dupte que ha pujat
de categoria: lo Terso 'l nombrará toro.

Lo bisbe de Barcelona ha dissolt la Joventut Catòlica.
¿No ho deya jo que don Jozé Maria era molt simpá-
tich?

Per acabar de serho, ja no l' hi falta sinó una cosa:
Concedir 40 dias de indulgencia á tots los que illeget-
xin la CAMPANA DE GRACIA.

¡Jeche ozté zeño Obizzo de mis entretelas!...

Segons sembla aquest Carnestoltas se tracta de treu-
re la Rua de la Rambla y portarla al Passeig de Gracia.

la feya temps que la Rua era verdaderament fasti-
diosa. Cada any perdia.

Los autors del traslado haurán pensat:—Portantla al
Passeig de Gracia, sempre tindrà mès Gracia.

Una frase de 'n Sagasta, que desde qu' es ministre,
cada dia l' hi agradan mès las cosas de la vellura:

—«Me encanta la peluca blanca del presidente del
Parlamento inglés.»

Donchs veji, á nosaltras nos encantan las pelucas
que 'ls diputats de oposició donan al govern.

Un periódich conservador, *El Estandarte*, 'l dia del
sant de don Alfonso:

«Creyéem que 'ls dos últims anys que porta presidint
lo senyor Sagasta lo govern de don Alfonso XII, lo ma-
teix senyor Sagasta, son enemich declarat en 1874 y
que declarava en la *Gaceta oficial* facciosa la seva
bandera, ha tret á la monarquia dels rails benefactors
que la conduhian á sa prosperitat.»

De manera que la monarquia, segons lo periódich
conservador, es un tren descarrilat.

¿Quina sort nosaltras que no haviam prés bitllet!

¿Qué no ho saben?
Ja no sols hi ha divisions entre mestissos y carlins,
sinó que aquests últims, s' están arrencant també la
borla de la boyna.

Dos individuos se disputan la jefatura del partit
carli de Barcelona: un periodista y un mata-sanos: en
Llauder y en Retés.

En Retés ensenya un nomenament de D. Carlos: en
Llauder n' ensenya un altre de 'n Nocedal. ¿Quin es lo
verdader jefe del partit carli de Barcelona? ¿Quin será
nombrat Inquisidor demà que triunfi la santa causa?

Los llanuts de bona fé están desconcertats devant de
aquest espectacle.

—Jo, deya un, la jefatura me la jugaria á cara ó
creu.

—No, responia un altre; millor será que agafin un
joch de cartas, y se la juguin á l' *As d' oros*.

Aquest dia al Plá de Palacio dos dentistas se feyan
la competencia.

—Jo, deya l' un, arrenco 'ls caixals sense cap mica
de dolor... Lo pacient puja aquí al cotxe, y sense que
se 'n adonga, ¡llús! ja té 'l caixal á terra.

Y l' altre exclamava:

—Jo, senyors, quan arrenco 'l caixal á una persona,
encare l' hi dono gust. Ahir va venirme una dona de
Vich, y després de arrencarni un, vá demanarme per
mort de Déu que n' hi arrenqués un' altre. ¡May havia
disfrutat tant aquella bona dona!

Los secretaris de l' esquerra dinástica tractaren
aquest dia de dimitir.

Los pobres xicots deyan y deyan bè:
Desde que 'n Martos se passeja per las alamedas de
la casa de Camp á una honesta distancia de la Monar-
quia ¿qué som nosaltras? Res.

Ell es l' únich secretari, ell es l' únich qu' está en
lo secret de la cosa.

Pero als secretaris se 'ls vá dir secretament alguna
cosa....

Una cosa com *turró*
y un' altra cosa com viure,
y tots van posarse á riure
retirant la dimissió.

Escenas de quartel.
Un tinent dictava á un cabo un inventari del vestua-
ri de soldat de Ultramar y deya:

—Veinte docenas de *brusas*.
Lo cabo responia:—Veinte docenas de *blusas*.

—¿Cómo dice Vd.?
—Blusas.
—Son *brusas* y no *blusas*.
—Perdone Vd. mi teniente, yo tengo un dicciona-
rio....

—¡Ah! ¡Con qué tiene Vd. un diccionario!... Pues
venga Vd. arrestado por quince dias.

Un coronel habia dat ordre de que 'ls soldats ae
cambiessin la camisa un cop cada semana.

—Impossible, digué un capitá.
—¿Cómo s' enten impossible!... exclamá 'l coronel.

—Los soldados de la meva companyia no tenen mès
que una camisa...
—Donchs que se la cambihin ells ab ells. Al servey
no hi ha impossibles.

La senmana parlamentaria s' ha invertit casi tota
ab la ditxosa qüestió del jurament.

Y succeheix ab aixó lo mateix que ab tot. Quan los
fusionistas eran á la oposició volían suprimir lo jura-
ment; are que son poder, se obstinan en conservarlo.

Fins are teniam una sarzuela titulada *El Jura-
mento*.

Are tenim una comedia que porta 'l mateix títol.

Es á dir: no es una comedia, es un sainete.

Entreteniment de un periódich de Madrid, per l' estil
de un que varem publicarne nosaltras:

Mar O ués de Vega Armijo
Pio G U E R O
Róm B E R O Girón
Martinez Cam P L O S
Pe D A Y O Cuesta
Nuñez de V A R R E E
Rodri G U E Z Arias
Gam S A Z O
Saga S A T A

¡Plagas!
A Egipte no mès ne tenian set: aquí 'n tenim nou.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Bo-ga-de-ra*.
2. MUDANSA.—*Paca-Peca-Pica*.
3. CONVERSA.—*Petronila*.
4. LOGOGRIFO-NUMERICH.—*Tiburón*.
5. GEROGLIFICH.—*Si un fá un cove fá un cistell*.

XARADA.

Ningú com lo mèu cusí
hu-los-tres á dos Magí.
—¡Tres! ¡hu que hu girada
cada nit una xiulada?
Créme lo que l' hi total
es la fama d' animal.
—Vaja, adeu, ja veig Magí
qu' ets enemich del cusí.

CIUTADÀ PACO.

MUDANSA.

Es un' eyna de manyá
lo total posat ab *a*.
Per los aucells sol servi
lo total posat ab *i*.
Y molts barcos he vist jo
ab total posat ab *o*.

DOS DEL ESPARVER.

SINONIMIA.

—Ola Total ¡ahont está?
—En un poblet de la Tot.
—¿Tot solet?
—No, ab un nebot
que total molt de aguantá.

RAMON ROMANISQUIS

ANAGRAMA.

Un xicot de poca tot
que serveix en un total
es tant tot que quan ell parla,
ningú, ningú 'n fá cabal.

PEPET SIMPÁTICH.

TRENCA-CLOSCAS.

D. PAU... A LA TORRE.

Se desitja saber en quin poble de Catalunya es la torre
ahon ha de anar D. Pau.

SIR BYRON.

GEROGLIFICH.

QUÍ CA
R
AVI
k
R rahó A.

TRAFALGAR.

ANUNCI.

MEDICAMENTOS DEL DR. WOOM.

NORT-AMERICÁ.

Aixarop lactífich per aumentar la cantitat y calitat de la llet. In-
teressantíssim per mares y didas.
Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demés enfermetats
del pit...
Aixarop anti-diarreichestomacal per combatre tota classe de
diarreas y malalties del ventrell.
Unichs depòsits en Barcelona, Gener, Petritxol, n.º 2. Jaraberia.
Farmacia de Grau Inglada. Rambla de las Flors, n.º 1.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

REVISTA DEL ANY 1882

2

- 1 Grans inundacions a Fransa,
al Austria, a Italia y per tot...
- 2 Y fins a Russia n' hi ha hagudas
de bayonetas y por,
quan ha tractat de posarse
corona l' emperador.
- 3 Y Bismarck fuma que fuma:
ell fumant atia 'l foch.
- 4 ¡Ay del pobre que té inglesos!...
- 5 Y per si Egipte 'n dona rahò.
- 6 La pobra Irlanda ho diu greu.

- 6 D' aquí a Espanya vá exportantse
carn y sanch dels espanyols.
- 7 Y ab tanta gent com emigra
¿no emigrará aquest senyor,
ni quants ab ell comparteixen
lo govern de la fusió?
- 8 Lo blat als camps no vol neixre;
pero neixen partits nous.
- 9 Y l' Espanya... tant tranquila...
- 10 ¡Mentres hi haja embargado sl...
- Si vols ser felis ¡oh Fransa!
¡bonas dutxas sobre 'ls boi, sl